

Llegir, conversar i riure...

LLEGIR, CONVERSAR I RIURE EN UN CLUB DE LECTURA DESPRÉS DE LA CRISI

Estic acostumat a llegir en perfecta soledat. A les classes, llegir sol ser un afer més públic, gregari i mecànic: llegint fent feina escolar, semblaria només moure els llavis i els òrgans fonadors per dir les alades paraules en una aula grisa mentre a fora, imperceptiblement, treuen fulla els arços del jardí. Les branques seques esdeven fulles verdes que freguen els vidres de la classe: casa i niu per a una merla d'ull vibrant, rodó, inquiet.

Al Club de Lectura de la Biblioteca d'Alpicat, llegir és una forma animada i sucrosament feliç de sociabilitat -i la paraula no m'agrada prou; no en tinc altra a mà i ja sé, també, que és una paraula que no agrada gaire: ja ho sé, pensem que llegim per ser cultes, per aprendre vocabulari, per saber. Em sembla que llegim per ser, només, homes i dones que viuen harmònicament en societat (*antropos*, que deien els grecs antics)-. Sense exàmens, sense treballs de lectura "per veure si s'han llegit els llibres", sense comentaris escrits "per posar nota". Ni res de semblant.

[En certa època pensàvem que l'escola havia de salvar el món: l'havia de millorar, l'havia de tornar més lliure, feliç i savi que no era; hem arribat a aquest principi de segle XXI pensant que hem de salvar l'escola perquè torni a fer escriure sense faltes d'ortografia].

Per mi i pels que formem part del club de lectura em sembla que és una experiència singular, segurament irreplicable -com totes les grans experiències humanes: fràgils en el temps, enormes en la vibració emotiva interna, i duradores en el pla intel·lectual en la mesura que n'aprenem.

Probablement és una experiència que altres clubs de lectura més experimentats que ens han precedit ja han sentit.

Jo no sóc un bon lector de novel·les. Prefeixo la poesia, les memòries i l'assaig (ep, i no em faig el xulo), emperò sobretot prefeixo el diàleg: escoltar molt, observar molt, preguntar molt. I callar molt.

Per mi, el club de lectura és la manera de llegir novel·les de forma més saludable -i també és una forma d'imposar-me la disciplina d'acabar-les: tendeixo a no acabar-les, les novel·les, així que el club de lectura també m'incita a acabar les lectures. (El que no paeixo de les novel·les és aquells temps morts, aquells capítols que són pont cap a altres llocs però no duen res dins...). Llegir és una activitat privada. Parlar del que hem llegit és una forma de conversa pública dellà de les mariconades que diuen per la tele. Possiblement m'agradaria més una conversa a la barra d'una taverna txeca amb una copa de cervesa escumosa i densa al llavis o també un diàleg punyent davant d'un filet de bou ben cuit amb un dels autors de les novel·les llegides, però ja em convenç la mirada assenyada d'un lector, l'apunt inesperat, el judici afinat d'una altra lectora, el somriure que comprèn, la llum que naix de la simbiosi...

enguany hem llegit *El quadern gris*, de Josep Pla, que és, segurament, la millor novel·la que s'ha escrit en català al segle XX: si no vaig errat, als catalans que escrivien i que llegien a primeries del segle XX la fantasia els feia fàstic i angúnia -ho trobaven cosa de mentalitats infantils-, en canvi la realitat circumdant els interessava molt: potser "la realitat" no era pas tan lletja i plena de carreteres i barris suburbials com és ara. També hem llegit *Dins del darrer blau*, de Carme Riera, que és una entrada fastuosa i sentida en el temps del barroc a l'illa

de Mallorca -"una ensonyació sobre la història"- . La novel·la fa sentir molt bé com deuriem ser els poderosos a ciutat de Mallorca; fa sentir els seus carrers de nit, la vida dels que no tenien poder ni la mateixa religió dels que manaven. / *birraio de Preston*, que traduïda en català es diu *L'òpera a...*, de Camilleri, va ser la lectura següent, certament caòtica, operística, múltiple, humorística, plena de sobrentesos, i abarrocada com sembla que és la gent al centre de Sicília, la gran illa de la Mediterrània. I, finalment, acabarem amb *Una lectora poc corrent*, d'un escriptor britànic que es forjà dins l'escriptura per a una televisió pública amb senderi -no pas com al sud d'Europa, que les televisions públiques són màquines de propaganda del govern de torn, futbol a raig i mal gust.

En el club cadascú expressa el seu parer sobre el que ha llegit. Polièdric, el club de lectura té la seua energia en el diàleg -és a dir, en el canviant equilibri entre parlar i escoltar, entre fer preguntes adequades i escoltar les respostes inesperades, entre la diferència i la semblança... Sospito que no hi ha solament bons llibres i llibres mediocres sinó que hi ha bons lectors que saben treure un profit inesperat de novel·les justetes. Llegir és un art refinat en el qual alguns han perdut la confiança. Però en aquests darrers setze anys en què molts s'han volgut fer rics especulant, construint a manta i comprant i venent accions a la borsa, pràcticament hem perdut la confiança en tot el que val la pena. O sia conversar i llegir, per exemple.

Andreu Loncà Loncà

Aecc - Catalunya

L'Aecc-Catalunya contra el Càncer va estar representada a la Fira Ecojardi d'Alpicat

La Carme, l'Elma, dos veïnes del municipi, els avis de la residència per a la gent gran l'Esplai i Vell d'Or, van confeccionar diferents objectes per regalar a les persones que efectuaven les seves aportacions econòmiques.

També vàrem comptar amb el suport de voluntàries, que van estar presents a la taula de l'associació durant els tres dies que va durar la fira: la Magda, la Cecília, la Josefina, l'Anna, la Pilar, la Rosa, l'Elma i la Carme.

Es van recaptar 587,92€. Com ja saben, aquestes aportacions donen suport a tota la

tasca que des de Lleida es fa a l'associació com és: el servei d'atenció psicològica, servei de linfedema, colònies d'estiu a Salardú, beques d'investigació, ajudes econòmiques a famílies desfavorides afectades per la malaltia, campanyes de prevenció i informació amb xerrades a càrrec dels professionals de l'Aecc, programa de deshabituació tabàquica, tallers de prevenció a escoles, diversos actes i activitats a comarques, programes per a l'adquisició d'hàbits saludables, etc.

Gràcies, gràcies per la vostra ajuda i suport.

L'Aecc-Catalunya contra el Càncer de Lleida

Gràcies, equip

Sobre l'any 2004, a les grades de Pavelló Municipal d'Esports Antoni Roure Vila hi havia uns nens que somiaven que algun dia podrien jugar al primer equip de bàsquet del club d'Alpicat. Defensar una samarreta de color vermell i negre era la seva gran il·lusió. Van anar passant els anys i mai no van perdre el deliri de veure el seu equip campió. Al final, aquests nois, després de tants anys jugant junts i de tants records a la seva ment, després d'una gran temporada, van poder veure contents a tots els seus, saltant, gaudint...

Tanta tenacitat i tan sacrifici, per fi, va tenir recompensa. Per fi, es complien les seves il·lusions. Estaven jugant el partit que els portaria al punt més alt amb el seu estimat Club Bàsquet Alpicat.

Però, per desgràcia, la vida no és sempre justa amb els bons i, en aquest cas, el destí va ser cruel i traïdor. Trist i maleït matí aquell, a Lleida, on es van trencar els seus petits cors.

El seu nom estarà en una època daurada. Almenys ens queda el consol que aquells que van plorar també ho van fer per orgull, veient el seu equip entregat.

Ara tenim un espai vermell i negre al cor, els d'uns jugadors que sempre han sentit els colors més enllà de les derrotes i que han compartit amb nosaltres el sentiment d'Alpicat.

Vull fer públic el meu agraïment als catorze jugadors de l'equip júnior masculí del nostre club: Sergi Allué, Albert Rubio, Héctor Mecías,

Javi Ramon, David Terreros, Antoni Rincón, Samuel Gasset, Mikel Moreno, Miguel Ángel Pérez, Roi Camps, Albert Boned, Roger Clarasó, Cristian Salvador i Iván Troncoso; al nostre primer entrenador, Rubén Mazarico, i al nostre delegat, Paco Boned, que durant aquesta temporada ens han demostrat que les coses donen el seu fruit si no defallim amb l'esforç i el treball.

Ha estat una temporada difícil. Hem hagut de travessar moltes barreres que ens han impedit arribar abans a un final comú però, al final, va arribar.

M'he sentit orgullós de vosaltres, de ser el vostre segon entrenador, heu tingut un comportament exemplar, tant a dins com a fora de la pista i, tot i que al final no ens hem classificat per a la final del campionat, sí que ens hem endut una cosa molt gran, molt pesada, molt preuada: el nostre respecte.

Per primera vegada us he vist ser un *equip*, animats, tots junts, amb els vostres càntics, lluitant pel mateix objectiu amb força, donant-ho tot. Crec que hem aconseguit una bona part de l'objectiu d'aquest club: formar jugadors de bàsquet i fer millors persones.

No sé què m'oferirà el futur però sé que aquest any, vosaltres, m'heu ensenyat més del que jo us he pogut transmetre.

Gràcies de cor.

Antonio Rincón Ríos
Club Bàsquet Alpicat

